

Малюк помер. Вистачило кількох секунд. Лікар підтвердив, що він не страждав. Його засунули до сірого мішка, і над понівеченим тільцем, розпластаним серед іграшок, застебнулася блискавка. Коли прибули рятувальники, дівчинка ще була жива. Вона відбивалася, мов дикий звірок. На її тілі залишилися сліди боротьби, під мокрими нігтями — часточки шкіри. Коли її везли до лікарні в «швидкій», вона була збуджена, билася в судомах. Очі були вирачені, наче їй бракувало повітря. Горло заливала кров. Легені в неї були пробиті, а голова дуже постраждала від удару об синій комод.

Поліцейські сфотографували місце злочину. Зняли відбитки пальців і обміряли ванну та дитячу кімнату. Килим із принцесами просякнуv від крові. Пеленальний столик стояв перехняблений. Іграшки поклали до прозорих пакетів, на які поставили печатки. Навіть синій комод стане доказом у судовому процесі.

Мати була в шоці. Так стверджували пожежні, повторювали поліцейські, писали журналісти. Зайшовши до дитячої кімнати, вона закричала, дико заволала, завилала, мов вовчиця. Аж стіни здригнулися. Цей травневий день перетворився на ніч. Жінку знудило, і поліцейські отак її і знайшли: у забрудненому одязі вона сиділа навпочіпки серед кімнати й несамовито схлипувала. А тоді заволала на повен голос. Парамедик зі швидкої ледь помітно кивнув,

і її підвели, хоч вона й опиралася і хвицала ногами. Її по волі поставили на ноги, і дівчина-інтерн із SAMU¹ ввела заспокійливе. Це був її перший місяць практики.

Іншу жінку теж треба було рятувати. Так само професійно, так само неупереджено. Вона не спромоглася вмерти. Лише заподіяти смерть. Порізала обидва зап'ястки й устромила собі ножа в горло. Лежала непритомна біля ліжка. Жінку підняли, поміряли пульс і тиск. Уклали на носі, і дівчина-стажер притиснула рукою її шию.

Сусіди з'юрмилися внизу. Переважно жінки. Була саме пора забирати дітей зі школи. Вони не зводили зі «швидкої» очей, повних сліз. Плакали й згорали з цікавості. Ставали навшпиньки. Силкувалися розгледіти, що відбувається за поліцейським кордоном, усередині «швидкої», яка від'їздила, ввімкнувши всі сирени на повну гучність. Пошепки обмінювалися новинами. Уже пішли чутки. З дітьми сталося нещастя.

Це була красива будівля на вулиці д'Отвіль, що в десятому окрузі Парижа. Будинок, у якому сусіди, навіть не знайомі між собою, сердечно вітаються одні з одними. Квартира, у якій мешкала родина Массе, була на шостому поверсі. Найменша в будинку. Після народження другої дитини Поль та Міріам розділили вітальню перегородкою. Спали вони в крихітному закапелку між кухнею та вікном, що виходило на вулицю. Міріам любила антикварні меблі та берберські килими. На стінах вона повісила японські естампи.

Сьогодні Міріам прийшла додому раніше. Вона швидко впоралася із запланованими зустрічами й перенесла

¹ Служба швидкої медичної допомоги. (Тут і далі прим. перекл., якщо не вказано інше.)

розгляд інших справ на завтра. На відкидному сидінні у вагоні метро на лінії номер 7 вона думала про те, як влаштувати дітям сюрприз. Вийшовши з метро, зайшла до хлібної крамниці. Купила багет, десерт дітям і помаранчевий кекс для няньки. Її улюблений.

Маріам вирішила повести дітей на атракціони. Усі разом вони підуть на закупи для вечері. Міла вимагатиме іграшку, Адам у візочку смоктатиме хлібну скоринку.

Та Адам помер. Міла була при смерті.